

De Prijs van de Waarheid: Het Strategische Failliet van het Westen en de Zaak Jacques Baud

Door Frank , 28 juli 2026

De Prijs van de Waarheid: Het Strategische Failliet van het Westen en de Zaak Jacques Baud

Door Frank Dumon

In een tijdperk waarin de westerse wereld zich graag presenteert als de hoeder van de rechtsstaat, de democratie en de vrijheid van meningsuiting, onthult de werkelijkheid een steeds donkerder en meer autoritair gezicht. Een van de meest schrijnende en tegelijkertijd verhelderende getuigenissen van dit verval komt van kolonel [Jacques Baud](#), voormalig Zwitsers inlichtingenofficier en auteur. In een recent en ontluisterend gesprek met Nima Alkhorshid schetst Baud niet alleen de onmenselijke persoonlijke prijs die hij betaalt voor zijn vrijheid van meningsuiting, maar legt hij ook de vinger op de zere plek van het westerse strategische denken. Van de sovjetisering van Europa tot de ideologische blindheid van de Israëliëse inlichtingendiensten, en van de wanhoopsacties van het Oekraïense regime tot de rationele, doctrine-gedreven oorlogsvoering van Iran: **Bauds analyse is een noodzakelijke correctie op de westerse narratieven.**

Dit artikel dient als een diepgaande verkenning van de kernpunten uit dit gesprek. Het is een analyse van een Westen dat niet alleen militair, maar ook intellectueel en

moreel aan het verliezen is, omdat het de fundamentele regels van de strategische kunst is vergeten.

De Sovjetisering van Europa: Rechtspraak Vervangen door Politiek Willekeur

Om de geopolitieke analyse van Baud te begrijpen, moet men eerst de context van zijn eigen situatie onder ogen zien. Het is een context die de ware aard van het huidige Europese bestuur blootlegt. Jacques Baud, een Zwitser die in België verblijft, is onderworpen aan sancties van de Europese Unie. Deze sancties zijn niet het resultaat van een gerechtelijk proces, van een aanklacht, of van een bewezen overtreding van enige wet. Ze zijn het directe gevolg van zijn vrijheid van meningsuiting en zijn kritische analyse van het conflict in Oekraïne.

Het Ontbreken van Rechtszekerheid en Eerlijke procedure

De kenmerken van deze sancties is hun totale gebrek aan grenzen. In een normale rechtsstaat is een straf evenredig aan de misdaad en heeft deze een duidelijke tijdsduur. Wie een kleinigheid steelt, krijgt een andere straf dan wie een moord pleegt. In het geval van Baud is er geen sprake van een straf, omdat er geen misdaad is. Er is geen rechter die zijn zaak heeft behandeld, geen gelegenheid tot verdediging, en geen wettelijke beslissing. De sancties zijn voor onbepaalde tijd; ze kunnen zes maanden duren, of twintig jaar. Hij is zijn bankrekeningen kwijt, kan niets meer kopen, en is afhankelijk van de vrijgevigheid van anderen voor zijn voedsel.

Nog absurder is het reisverbod. Baud mag niet terugkeren naar zijn eigen land, Zwitserland, en mag België niet verlaten. Zou hij dat toch doen, dan zou zijn zaak plotseling worden omgezet in een strafrechtelijke zaak. De Zwitserse regering heeft bij de EU geprotesteerd en gewezen op de schending van zijn vrijheid van meningsuiting en het ontbreken van een behoorlijke rechtsprocedure (due process).

Het resultaat? Niets. De Europese Unie laat zich niet storen door de protesten van een soevereine staat of door de fundamentele mensenrechten.

De Omkering van de Rechtsstaat

Baud maakt een cruciaal en scherp onderscheid dat de kern van het probleem raakt. De rechtsstaat (rule of law) betekent dat politieke beslissingen binnen een juridisch kader worden genomen. De wet definieert de politiek. Wat we nu in de Europese Unie

zien, is het exacte omgekeerde: de politiek definieert de wet. Dit is, volgens de klassieke definitie, de essentie van een dictatuur. Politieke doelen – in dit geval het uitoefenen van druk op Vladimir Poetin – worden gebruikt om individuen te vernietigen, ongeacht de feiten.

Baud vergelijkt zijn situatie treffend met de processen in Praag in de jaren 1950, zoals verbeeld in de film van [Costa-Gavras](#) uit de vroege jaren 70. Toen, net als nu, werd men niet beschuldigd van misdaden die men had begaan, maar werden misdaden verzonnen om mensen te straffen. Het is een symptoom van wat Baud terecht de "sovjetisering" van Europa noemt. Het is een waarschuwing aan iedereen: wat vandaag Jacques Baud overkomt, kan morgen elke burger in Europa overkomen die het waagt afwijkende meningen te uiten over het buitenlands beleid van Brussel.

Het Strategische Failliet van het Westen in het Midden-Oosten

Wanneer we de blik verruimen van Europa naar West-Azië, zien we hetzelfde patroon van westerse arrogantie en strategische leegte, ditmaal op het slagveld. De confrontatie tussen de Verenigde Staten en Iran is niet zomaar een reeks van incidenten; het is een existentieel conflict waarin de machtsverhoudingen fundamenteel aan het verschuiven zijn.

De Logistieke Ineenstorting van de Amerikaanse Aanwezigheid

De Verenigde Staten begonnen hun militaire campagne met een uitgebreid netwerk van bases in het Midden-Oosten, van Koeweit en Saoedi-Arabië tot Jordanië (met de beruchte Al Udeid- en Muhafak-bases). Deze bases waren essentieel voor brandstof, munitie, en onderhoud van vliegtuigen. Door gerichte en effectieve raketaanvallen heeft Iran deze faciliteiten systematisch onbruikbaar gemaakt. De Amerikanen zijn teruggedrongen, en zelfs op hun overgebleven bases zijn ze kwetsbaar.

Dit heeft niet alleen een geografische, maar ook een operationele dimensie. Vliegtuigen moeten nu vanaf veel grotere afstanden worden bijgetankt en bevoorraad. Dit verkort hun vliegtijd, vermindert de lading die ze kunnen dragen, en maakt de logistieke keten extreem kwetsbaar en complex. Iran heeft de VS effectief "gedebaseerd" (debased) in de regio, een meesterzet in operationele oorlogsvoering.

De Doctrine van Onvoorwaardelijke Escalatie

Wat het westen vaak verkeerd interpreteert als chaos, is in werkelijkheid een hoogst rationele en gedisciplineerde strategie van de Iraanse kant. Baud benoemt dit als de Iraanse doctrine van "onvoorwaardelijke escalatie".

Dit werkt op twee niveaus:

Horizontale escalatie: Het vergroten van de cirkel van operaties om de vijand weg te duwen van het eigen grondgebied (bijvoorbeeld door de betrokkenheid van de Houthi's in Jemen, die recentelijk nog een blokkade oplegden en Saoedische Aramco-faciliteiten troffen).

Verticale escalatie: Het verhogen van de intensiteit, de reikwijdte en de druk van de aanvallen.

Voor Iran en zijn bondgenoten is dit een existentiële oorlog. Ze weten dat de Verenigde Staten en Israël hen willen vernietigen. Daardoor hebben ze niets te verliezen, wat hen bereid maakt tot escalatie op een niveau dat het Westen, gewend aan comfortabele, risicovrije oorlogsvoering, niet kan of wil begrijpen.

De Mythe van de Israëlische Inlichtingendienst

Een van de meest provocerende, maar noodzakelijke correcties in Bauds analyse, betreft de reputatie van de Israëlische inlichtingendiensten. In westerse media wordt stevast beweerd dat Israël over de "beste inlichtingendienst ter wereld" beschikt. Baud, die in zijn carrière met alle westerse inlichtingendiensten heeft samengewerkt, ontkracht deze mythe met professionele autoriteit.

Tactische Moordintelligentie versus Strategische Blindheid

Israël is inderdaad uitzonderlijk goed in wat men "veiligheids- of moordintelligentie" zou kunnen noemen. Als ze een specifieke persoon willen vinden, elimineren of uitschakelen, zullen ze die persoon vinden. Dit is echter een puur tactische bekwaamheid. Zodra het gaat om het inschatten van bedreigingen, het begrijpen van de capaciteiten van burens, of het analyseren van de strategische realiteit, is de Israëlische inlichtingendienst waarschijnlijk een van de slechtste ter wereld.

De reden hiervoor is fundamenteel en dodelijk: **ideologische vooringenomenheid**. Een inlichtingendienst mag nooit ideologisch gemotiveerd zijn. Haar taak is om de vijand te begrijpen, om letterlijk in de schoenen van de tegenstander te gaan staan. Hoe ziet de vijand de oorlog? Hoe definieert hij overwinning? Hoeveel verlies kan hij cultureel en maatschappelijk dragen?

Hier faalt Israël (en bij uitbreiding het Westen) systematisch. Ze zijn zo overtuigd van hun eigen superioriteit dat ze niet kunnen accepteren dat hun tegenstanders – of het nu gaat om Iraniërs, Palestijnen of Hezbollah – een grotere strijdwil en een hoger verliesvermogen hebben. De westerse samenleving panikeert bij 50 doden; samenlevingen in het Globale Zuiden hebben historisch bewezen duizenden slachtoffers te kunnen weerstaan zonder hun moreel of hun strijdbaarheid te verliezen. Deze culturele blindheid leidt tot catastrofale onderschattingen.

Een Geschiedenis van Herhaalde Mislukkingen

Dit is geen nieuwe vaststelling. Israëlische commissies hebben dit falen zelf erkend na de oorlogen van 1973, 1982 en 2006 in Libanon. In al deze gevallen werd de vijand onderschat, en in de praktijk werd Israël verslagen of gedwongen tot een ongunstig staakt-het-vuren, ondanks de tactische overwinningen. De structuur van de Israëlische samenleving en het militaire apparaat is zo informeel en doordrenkt van ideologie, dat objectieve analyse de politieke hiërarchie nooit bereikt. De analyse wordt van onderaf al gekleurd, en van bovenaf verder verdraaid om het politieke narratief te ondersteunen. Het vertrouwen op Israëlische strategische inlichtingen is daarom niet alleen riskant, het is een recept voor rampen.

Netanyahu's Valstrik en de Illusie van 'Pickaxe Mountain'

Deze analyse van de Israëlische inlichtingendiensten brengt ons bij een actueel en acuut gevaar: de pogingen van Benjamin Netanyahu om de Verenigde Staten, en specifiek Donald Trump, verder het moeras in te trekken. Volgens berichten zou Netanyahu Trump nieuwe inlichtingen willen verschaffen over een vermeende nucleaire faciliteit onder een berg (de zogenaamde "Pickaxe Mountain"), in de hoop een grondoffensief te rechtvaardigen.

De Voet in de Deur: Een Strategische Val

Baud waarschuwt dat het doel van Netanyahu niet per se het innemen van deze berg is, maar het verkrijgen van een "voet in de deur". Door grondtroepen (boots on the ground) in Iran te krijgen, zou Israël de Verenigde Staten effectief gijzelen. Zelfs in het beste scenario kan een dergelijke eenheid een dergelijke locatie niet lang vasthouden in het hart van Iran. De slachtoffers zouden oplopen, en de Verenigde Staten zouden gedwongen worden om meer troepen te sturen om een bruggenhoofd te vormen en hun eigen soldaten te redden.

Dit is precies wat Netanyahu wil: de VS onherroepelijk verwickeld raken in een grondoorlog in Iran, zodat de Amerikaanse militaire macht permanent wordt ingezet voor Israëlische strategische doelen. Het is een beleid dat Israël al sinds de jaren 50 nastreeft. Trump zou er verstandig aan doen uiterst sceptisch te zijn. Eerdere Amerikaanse presidenten traptten niet in deze val; Trump deed dat wel in februari, en hij loopt het risico het opnieuw te doen in de wanhoop om een "succes" te kunnen claimen. Maar zoals Baud stelt: hoe langer je wacht, hoe groter de nederlaag zal zijn als je eenmaal in de val trapt.

Oekraïne: Vertwijfelde Pogingen tot Internationalisering van het Conflict

Hetzelfde patroon van strategische wanhoop is zichtbaar in Oekraïne. President Zelenski bevindt zich in een positie die hij niet kan winnen. De militaire realiteit op de grond is dat Oekraïne langzaam maar zeker verliest, of, minder diplomatisch geformuleerd, dat Rusland langzaam maar zeker wint. De voortdurende wisselingen in het Oekraïense militaire leiderschap (ministers van Defensie, bevelhebbers van de grondtroepen) zijn geen tekenen van kracht, maar van interne chaos en het falen van de huidige strategie.

Valse Vlaggen en het Zoeken naar Bondgenoten

Wanneer een land aan het verliezen is, wordt het het meest gevaarlijk, omdat het geneigd is tot wanhoopsdaden. Voor Zelenski is de enige uitweg het internationaliseren van het conflict. Hij moet de Verenigde Staten en andere NAVO-landen overtuigen dat hun eigen veiligheid direct op het spel staat. Dit leidt tot provocaties die bedoeld zijn om andere landen in de oorlog te slepen.

We zien dit in de vermeende drone-aanvallen in Polen en Roemenië, die alle kenmerken dragen van "false flag"-operaties. We zien dit in de aanval op een Iraans vrachtschip dat onderweg was van Rusland naar Iran, waarbij Oekraïne probeerde Iran als een directe vijand te positioneren om de Amerikaanse steun te consolideren.

Nog zorgwekkender zijn de rapporten van de Iraakse Nationale Veiligheidsadviseur over clandestiene Oekraïense operaties in Irak. Deze eenheden zouden valse vlag-aanvallen uitvoeren op Iraakse installaties om sjiitische verzetsgroepen de schuld te geven. Het doel is om deze groepen, die vechten tegen de illegale buitenlandse militaire aanwezigheid van de VS, Frankrijk en het VK, te diskwalificeren als "terroristen" die door Iran worden gesteund. Oekraïne heeft geen historische of strategische belangen in Irak, Soedan, Mali of Syrië. Toch zijn Oekraïense

operatieven daar actief om westerse belangen te dienen, in de hoop dat dit wordt "beloond" met meer militaire steun voor Kiev. Het is een transactie van bloed en chaos, gedreven door existentiële wanhoop.

Het Verlies van de 'Operationele Kunst' en de Les van Vietnam

De rode draad die door al deze conflicten loopt, is het fundamentele verlies van strategisch denken in het Westen. We zijn getuige van een intellectuele en militaire nederlaag die decennia in de maak is.

Tactiek zonder Strategie is Lawaai voor de Nederlaag

De Chinese strateeg Sun Tzu stelde al eeuwen geleden: "Tactiek zonder strategie is het lawaai voor de nederlaag." Het Westen, en met name de VS en Israël, voert geen oorlog op basis van een langetermijnstrategie. Ze reageren slechts op gebeurtenissen. Het is een "tit-for-tat" benadering. Ze vallen een doelwit aan, de vijand reageert, ze vallen een ander doelwit aan.

Dit gebrek aan strategie werd pijnlijk duidelijk in de beginscènes van het conflict met Iran. De VS en Israël vielen een reeks militaire doelen aan, in de veronderstelling dat dit zou leiden tot een snelle ineenstorting of revolutie. Toen dit niet gebeurde – omdat ze de veerkracht en de nationale eenheid van de Iraanse bevolking volledig hadden onderschat – raakten ze door hun lijst van militaire doelen heen. Wat volgde, was de aanval op burgerdoelen. Dit is geen teken van kracht; het is het klassieke symptoom van een strijdmacht die haar strategische doelen heeft verloren en wreedheid inzet als vervanging voor effectiviteit.

Het Vergeten van de Operationele Kunst

De westerse militaire doctrine heeft de zogenaamde "operationele kunst" (operational art) verloren. Na de Koude Oorlog, en met name na 9/11, is het westerse militaire denken gereduceerd tot het tactische niveau: het lokaliseren en elimineren van individuele "terroristen". Men is vergeten hoe men grote, gecombineerde operaties op operationeel niveau plant en uitvoert. Men is vergeten hoe men een vijand verslaat door zijn systeem te ontregelen, in plaats van alleen maar zijn individuele cellen te doden. Je kunt terroristen doden, maar dat verwijdert het terrorisme niet.

Rusland daarentegen heeft zijn militaire doctrine gebaseerd op de verdediging van het vaderland en grootschalige landoperaties. Ze hebben het begrip van tactische, operationele en strategische niveaus levend gehouden. Iran toont nu hetzelfde vermogen. Ze combineren strategische raketcapaciteiten met operationele en tactische uitvoering op een manier die de VS sinds de Vietnamoorlog niet meer is tegengekomen.

De Vijand Bepaalt de Voorwaarden van de Oorlog

Dit brengt ons bij de meest verontrustende conclusie voor het westerse establishment: de vijand bepaalt nu de voorwaarden van de oorlog. In het recente verleden dicteerde het Westen het tempo, de locatie en de regels van het conflict. Vandaag de dag zijn het Iran, Hezbollah en de Houthi's die het kader van de oorlog bepalen. Ze hebben de VS weggeduwd van hun grenzen. Ze hebben de logistiek van de NAVO verlamd. Ze reageren met een rationele, doctrine-gedreven consistentie, terwijl het Westen chaotisch en reactief blijft.

Dit is precies wat de Verenigde Staten overkwam in Vietnam. De VS kon tactische veldslagen winnen en een verwoestende hoeveelheid bommen laten vallen, maar het waren de Vietcong en de Noord-Vietnamese strijdkrachten die bepaalden hoe de oorlog werd gevoerd. Zij dicteerden het tempo. Zij begrepen de politieke en culturele dimensies van het conflict beter dan de Amerikaanse generaals. Het resultaat is bekend. De geschiedenis rijmt, en de echo's van Vietnam klinken vandaag de dag steeds luider over de vlaktes van het Midden-Oosten en de steppen van Oekraïne.

Conclusie: Een Waarschuwing aan de Toekomst

Het verhaal van kolonel Jacques Baud is meer dan een persoonlijk drama; het is een microkosmos van een Westen dat zijn eigen fundamenten aan het opeten is. De Europese Unie, verblind door ideologie, vervangt de rechtsstaat door politieke willekeur en straft dissidenten zonder proces. Tegelijkertijd stort het westerse militaire apparaat in het Midden-Oosten in als een kaartenhuis, omdat het weigert de realiteit van zijn tegenstanders te erkennen.

De afhankelijkheid van gebrekkige, ideologisch gekleurde inlichtingen van Israël, en de wanhoopssdaden van een Oekraïens regime dat zijn eigen falen probeert te maskeren door de oorlog te internationaliseren, zijn geen tekenen van een sterke alliantie.

Het zijn de stuiptrekkingen van een hegemonie die haar grip op de realiteit kwijt is.

Voor waarnemers, beleidsmakers en burgers die de waarheid nog hoog in het vaandel hebben, is de boodschap helder. Vertrouw niet op de narratieven van de gevestigde macht. Begrijp dat een oorlog niet wordt gewonnen door de meeste bommen, maar door de meest coherente strategie en het diepste begrip van de tegenstander. En bovenal: besef dat de weg naar dictatuur niet begint met tanks op straat, maar met het stilzwijgend accepteren van de schending van de rechtsstaat, zoals we nu zien in het geval van Jacques Baud.

De tijd om wakker te worden, is niet morgen. Die tijd is nu.